

Präglad av mångfald

Hela Guds skapelse är präglad av *mångfald*. Allt ifrån stjärnornas storlek och färger till de 90 olika atomer som bygger upp allting i den materiella världen. Mest uppenbart blir det i den biologiska världen när vi tänker på insekter, fåglar, fiskar, blommor och svampar av alla de slag. För att inte tala om oss människor – inte ens två enäggstvillingar är helt lika.

Noter till "Pusselbiten"
finns på sidan 70

När Gud en gång skapade världen hade den betydligt större mångfald än den vi kan se idag, även om det skett en hel del artbildning inom de grundformer av växter och djur som Gud en gång skapade. Många typer av organismer finns inte längre kvar, som till exempel de avlånga, tvärrandiga ortoceratiter (skalen av utdöda bläckfiskar) som man kan se i mar-mortrappor. Eller den sorts kräftdjur som kallas trilobiter som inte heller lever kvar (såvitt vi vet – kanske lever de likt många andra "levande fossil" kvar på oceanernas djuphavsbottnar eller i underjordiska vattenreservoarer?!) För att inte tala om de stora ödlorna – dinosaurierna – som en gång sprang, simmade och flög på jorden. Den världsvida översvämningen på Noas tid fick stora konsekvenser för jordens klimat och för djur- och växtlivet. Mångfalden minskade.

När man följer samhällsdebatten kan man ibland få intrycket att mänsklig mångfald är något som mest skapar problem. Då är det viktigt att minnas att mångfald i alla dess former är någonting som Gud avsåg, och det gäller även de olikheter som finns mellan oss människor. Gud har med avsikt gjort alla varelser olika, också oss människor med olika längd, ögonfärg, hudfärg och talanger. Det är för att vi också ska komplettera varandra och vara beroende av varandra.

Gud vill att vi ska ha en positiv syn på oss själva, och inte må dåligt eller känna oss misslyckade därför att andra är duktigare än vi på vissa saker. Det är lätt att vi bedömer oss själva utifrån saker som vi inte är så bra på och glömmer eller inte kan se sådant som vi faktiskt är bra på.

Det innebär förstås inte att vi nödvändigtvis måste vara bäst av alla på någonting speciellt. Det är just *kombinationen* av våra olika egenskaper som är unik. Var och en av oss har nämligen en helt unik uppsättning av egenskaper som gör oss alla till pusselbitar i Guds stora pussel som faktiskt inte kan ersättas lika bra av någon annan på hela jorden.

Hur kan man illustrera detta för barnen?

NATURLIGTVIS GENOM ATT MAN HJÄLPS ÅT ATT LÄGGA ETT PUSSEL!

Det finns flera saker man kan ta upp med barnen när man pusslar. Berätta först för barnen att vi alla är pusselbitar i Guds stora pussel, och att Han skapat oss som Han vill ha oss. Här följer förslag på saker ni kan prata om under tiden och efter att ni hjälpts åt med pusslet:

1. Medan ni lägger pusslet – vänd på en av pusselbitarna med baksidan uppåt och låt den "säga" med pipig röst: "Jag har inget att komma med, jag är så värdelös om jag jämför mig med alla andra". Fråga sedan barnen vad de skulle säga

till den deppiga pusselbiten: "Vänd på dig!" Pusselbiten behövde lite hjälp att förstå att också den var lika fin som alla de andra pusselbitarna. **Alla människor är lika fina i Guds ögon, för vi är alla skapade av Honom.**

2. När pusslet är klart – fråga barnen vilket de tycker är finast – de enskilda pusselbitarna eller det stora pusslet? Givetvis den stora helhetsbilden. Men alla de olika pusselbitarna bidrar till att den blir så fin. Om alla pusselbitarna hade varit exakt likadana hade inte pusslet kunnat sitta ihop och det hade inte blivit någon bild alls. **Det är viktigt att vi tillåter varandra att vara olika.**

3. Ta bort en av bitarna från det färdiglagda pusslet. Fråga sedan barnen om det spelar någon roll om biten finns där eller inte. Det tycker de säkert. Ställ sedan den retoriska frågan: "Men det är ju bara en enda liten bit, det kan ju inte spela så stor roll!". Barnen håller inte med. **Alla behövs, alla har en uppgift i Guds Rike.**

4. Ta sedan loss två pusselbitar som är ganska lika varandra till formen (men inte till färgen). Låt de två pusselbitarna "prata" med varandra genom att du t ex har olika dialekter när de två bitarna "kommer till tals", eller låt den ena ha ljus "röst" och den andra mörk. Låt den ena pusselbiten säga: "Åh om jag ändå vore precis som honom/henne. Han/hon är så skönt grön och jag är så fult gul". Visa sedan barnen vad som händer när man försöker trycka ner den ena pusselbiten på den andras ställe. Tvinga ner den så att den sitter lite snett och förstör pusslets helhetsmönster. Förklara sedan för barnen varför vi inte ska försöka vara precis som någon annan och varför det blir så fel när man inte vågar vara sig själv. **Vi ska inte härma varandra – det är när vi är oss själva som vi kan blomma ut och komma till vår rätt.**

5. Sjung sedan sången "Pusselbiten" tillsammans med text och melodi av Gun-Britt Holgersson. Du hittar den härintill.

/Redaktionen